

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὁγδοὺς

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἰνὶ ἑτησίᾳ—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδοὺ Σταδίου, 6.

25 Νοεμβρίου 1879

Σφραγὶς τοῦ
ΧΡΗΣΤΟΥ ΜΗΛΙΟΝΗ

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς τοῦ φειμνήστου ἀρματωλοῦ ἐ-
σχεδιάσθη ἐκ τοῦ δακτυλιολίθου αὐτοῦ, ἀγορασθέντος
ἐν Ἰθάκῃ καὶ τηρουμένου ἐν τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ τοῦ
κ. Παύλου Λάμπρου. Ἐν τῷ δακτυλιολίθῳ τοῦ Μηλι-
όνη, γράφει ὁ κ.Κ. Σάθας ἐν τῷ «Χρονικῷ ἀνεκδότῳ Γα-
λαξειδίου» (σελ. 162, ἐν ὑπόσημ.) ἐξεικονίζεται ἀε-
τός· καὶ ἐν τῷ δημοτικῷ δὲ ἄσματι τοῦ Λάμπρου Τσε-
κούρα ἀναφέρεται ὁ αὐτός. Μὴ ἄρα οἱ ἀρματωλοὶ ὠ-
νειρεύθησαν τὴν ἀνάστασιν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατο-
ρίας, τῆς ὁποίας τὸ σύμβολον ἔφερον; (Παράβ. Fau-
riol, Chants populaires, tom. I, σελ. 3.—Μανούσου,
ἔθνικα ἄσματα.—Ζαμπελίου, 622.—Passow, Carmina
popularia, σελ. 5). Σ. τ. Δ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΛΙΟΝΗΣ

Ὁ γενναῖος οὗτος ἀρματωλὸς κατήγετο ἐκ
Δωριδος, ἤκμασε δὲ περὶ τὰ μέσα τῆς παρελ-
θούσης ἑκατονταετηρίδος. Βίσβαλὼν εἰς Ἡπει-
ρον εἰσῆλθεν εἰς Ἄρταν καὶ ἤκμαλῶτισε τὸν
κατὴν καὶ δύο ἀγάδες. Ἡ τολμηρὰ αὕτη πρά-
ξις προὐκάλεσε Σουλτανικὸν φερμάνιον, δι' οὗ
διετατίτετο ἡ σύντονος αὐτοῦ καταδίωξις. Τότε
ὁ ἐν Ἀκαρνανίᾳ *δερβέναγας* Μουκτάρ Κλεισού-
ρας μετὰ τοῦ προεστῶτος Πάνου Μαυρομμά-
του, ἐντολῇ τοῦ μουσελίμη, ἐξῆλθον εἰς κατα-
δίωξιν τοῦ ἀτρομήτου ἀρματωλοῦ, ἀλλ' ἀπέφυ-
γον τὴν μετ' αὐτοῦ συνάντησιν. Διαφθείραντες
ὑστερον Σουλεϊμάνην τινά, φίλον στενώτατον
τοῦ Μηλιόνη, ἐνετείλαντο αὐτῷ τὴν δολοφονίαν.
Πορευθεὶς οὗτος πρὸς τὸν ἀρματωλὸν ἔτυχεν ἀ-
δελοφικῆς δεξιώσεως, ὥστε σκληρῶς ἐλεγχόμενος
ὑπὸ τοῦ συνειδότης ἐδήλωσεν αὐτῷ τὸν σκοπὸν
τῆς ἀποστολῆς του καὶ τὸν προσεκάλεσε νὰ πα-
ραδοθῇ· ἐπειδὴ δὲ ὁ Μηλιόνης ἠρνήθη, ὁ Σουλεϊ-
μάνης ἐπυροβόλησεν, ἀλλὰ καὶ ὁ Μηλιόνης ταύ-
τοχρόνως ἐπράξε τὸ αὐτὸ, ἀμφοτέροι δὲ ἔπεσαν
νεκροί.

Τὸ πυροβόλον τοῦ Μηλιόνη, γράφει ὁ Ἄριστο-
τέλης Βαλαωρίτης ἐν ταῖς σημειώσεσι τῆς Κυ-
ρᾶς Φροσύνης, ἐφημιζέτο ἀδιαμάρτητον, ὥστε
καὶ μηλιόνια ὠνομάσθησαν μετὰ ταῦτα τὰ πυ-

ροβόλα τὰ ἔχοντα τὴν *ἄξια* καὶ τὸ σχῆμα ἐ-
κείνου.

Τρία πουλάκια κάθονται στὴ βάχη, στὸ λημέρι·
Τὸνα τηραεὶ τὸν Ἄλμυρό, τ' ἄλλο κατὰ τὸ Βάλτο,
Τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μυριολογαεὶ καὶ λέγει·
«Κυρίε μου, τί νὰ γίνῃναι ὁ Χρῆστος ὁ Μηλιόνης;
»Μηδὲ στὸ Βάλτο φάνηκε, μηδὲ στὴν κρύα βρούσι·
»Μᾶς εἶπαν πέρα πέρασε κ' ἐμβῆκε μὲς τὴν Ἄρτα,
»Κ' ἐπῆρε σκλάβο τὸν κατὴ μαζὴ μὲ δυὸ ἀγάδες·
Κ' ὁ μουσελίμης τ' ἄκουσε βαρεῖα τοῦ κακοφάνη·
Τὸν Μαυρομμάτην ἔκραξε καὶ τὸν Μουκτάρ Κλεισούρα·
«Ἐσεῖς ἂν θέλετε ψωμί, ἂν θέλετε πρωτάτα,
»Τὸν Χρῆστο νὰ σκοτώσετε τὸν καπετὰν Μηλιόνη·
»Ἐτζι προστάξ' ὁ Βασιληᾶς καὶ μῶστειτε φερμάνη.
Παρασκευὴ ξημέρωνε, —ποτὲ νὰ μ' εἶχε φέξει—
Κ' ὁ Σουλεϊμάνης σ'τάληκε νὰ πάγη νὰ τὸν εὐρη.
Στὸν Ἄλμυρό τὸν ἔφθασε, κ' ὡς φίλοι φιληθῆκαν·
Ὁλονυχτὶς ἐπίνανε ὅσο νὰ ξημερώσῃ·
Καὶ πρὶν νὰ φέξῃ ἡ αὐγὴ, πέρασαν στὰ λημέρια,
Κ' ὁ Σουλεϊμάνης φώναξε τοῦ καπετὰν Μηλιόνη·
«Χρῆστο, σὲ θέλ' ὁ βασιληᾶς, σὲ θέλουσι οἱ ἀγάδες».
—«Ὅσο ν' ὁ Χρῆστος ζωντανὸς Τοῦρκο δὲν προσκυνάει».
Μὲ τὸ τουφέκι τρέξανε ἕνας νὰ φάῃ τὸν ἄλλον.
Φωτιὰ ἐδώσαν στὴ φωτιὰ, πέφτουν κ' οἱ δυὸ στὸν τόπο.

Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς σήμερον τῆς ἐν μεταφράσει δη-
μοσιεύσεως τῆς ἐπομιένης περιεχομένης καὶ νεωτάτης
μυθιστορίας τοῦ γνωστοῦ ἤδη εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀνα-
γνώστας Ἰουλίου Βέρν, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ προση-
μειώσωμεν, ὅτι χάριν τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ τῆς
διηγήσεως καὶ τῆς περιεργίας τῶν ἡμετέρων ἀναγνω-
στῶν, παρεκαλέσαμε τὸν μεταφραστὴν νὰ περικύψῃ ἐ-
νιαχοῦ πλατυσμούς τινος τοῦ συγγραφέως, οἵτινες, ἐξ-
ηγηόμενοι ἴσως ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὡς ἐκ τῆς καθημε-
ρινῆς τὸ πρῶτον δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου ἐν ἐπιφυλλίδι
ἐφημερίδος, κατ' οὐδὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν
τῆς πράξεως ἢ εἰς τὸν καθόλου τοπικὸν χαρακτήρα τῆς
μυθιστορίας, οὐδὲ βλάπτουσιν αὐτὰς ἀφαιρούμενοι.

Σ. τ. Δ.

KINEZOY ΠΑΘΗΜΑΤΑ EN KINAI

Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Α΄

Ὅπου γνωρίζονται βαθμηδὸν τὰ πρόσωπα
καὶ ἡ ἐθνικότης των.

— Πρέπει τις ἐν τούτοις νὰ δημολογήσῃ, ὅτι
ἡ ζωὴ ἔχει τὸ καλὸν τῆς! ἀνέκραξεν εἰς τῶν
δαιτυμόνων, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ
βραχίονος ἑδρας, λίθινα ἐχούσης τὰ νῶτα, καὶ
τρωγαλίζων σακχαρόπηκτον ρίζαν νυμφαίας.

— Καὶ τὸ κακὸν τῆς ἐπίσης! ἀπήντησε, βήχων
μεταξὺ, ἄλλος τῶν δημοτραπέζων, ὅστις ὀλίγου
δεῖν ἐπνίγετο καταπίνων νοστιμώτατον καρχα-
ρίου πετερύγιον.

— Πρέπει νὰ ἤμεθα φιλόσοφοι! εἶπε τότε πρεσβύτερός τις, οὔτινος ἡ ῥίς ἔφερε κολοσσαίων ζεύγος διόπτρων μὲ πλατείας ὑέλους καὶ ξύλινα στελέχη. Σήμερον κινδυνεύει τις νὰ πνιγῆ, καὶ αὔριον παρέρονται ὅλα, ὡς παρέρχεται καὶ ἡ γλυκύτης αὐτοῦ τοῦ νέκταρος, τὸ ὁποῖον τόρα ροφῶμεν. Αὐτὸ εἶνε ἡ ζωὴ!

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ τοσοῦτον εὐκολος ἐκεῖνος ἐπικούρειος, κατέπιε ποτήριον ἐξαιρέτου χλιαροῦ οἴνου, οὔτινος ὁ ἑλαφρὸς ἀτμὸς ἀνέθρῳσκε βραδέως ἀπὸ μεταλλίνης προχοῆδος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, ὑπέλαβε τέταρτος συνδαιτυμῶν, ἡ ζωὴ δὲν μοῦ φαίνεται κακὴ, ἀρκεῖ κανεὶς νὰ μὴ κάμνη τίποτε καὶ νὰ ἔχη τὰ μέσα νὰ μὴ κάμνη τίποτε.

— Πλάνη! ἀπήντησεν ὁ πέμπτος. Τὴν εὐτυχίαν γεννᾷ ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἐργασία· καὶ τότε μόνον τὴν ἐπιζητεῖ τις, ὅταν προσπαθῆ ν' ἀποκτήσῃ ὅσων δύναται περισσοτέρας γνώσεις. . .

— Καὶ μανθάνει συγχρόνως, ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν γνωρίζει τίποτε.

— Δὲν εἶνε αὐτὸ ἀρχὴ πάσης σοφίας;

— Καὶ τὸ τέλος τῆς ποῖον εἶνε;

— Ἡ σοφία δὲν ἔχει τέλος, ἀπήντησε φιλοσοφικῶς ὁ διοπτροφόρος. Καὶ πρέπει κανεὶς νὰ ἦνε πολὺ εὐχαριστημένος, ὅταν ἔχη τὸν κοινὸν νοῦν.

Τότε ὁ πρῶτος δαιτυμῶν ἀπετάθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ἀμφιτρώνα, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς τραπέζης, ἦτοι εἰς τὴν χειρίστην θέσιν, ὡς ἀπῆτει ὁ νόμος τῆς ἐθιμοτυπίας. Ἄλλόφρων καὶ ἀδιάφορος, ἤκουεν οὗτος σιγῶν τὴν μεταξὺ πωμάτων ἐκείνην συνδιάλεξιν.

— Καὶ τί φρονεῖ τέλος πάντων ὁ φιλοξενῶν μας περὶ τῶν παροινίων αὐτῶν θεωριῶν; Κακὴ τοῦ φαίνεται σήμερον ἡ ζωὴ ἡ καλὴ; Ὑπὲρ εἶνε ἡ κατὰ;

Ἐμφιτρώων ἐμάσσα νωχελῶς σπόρους τινὰς ἡμιωνικοῦ· ἠρέσθη δέ, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, νὰ προτείνῃ περιφρονητικῶς τὰ χεῖλη, ὡς ἄνθρωπος περὶ οὐδενὸς διαφερόμενος.

— Πφ! . . ἐπρόφερε μόνον.

Αὐτὴ κατ' ἐξοχὴν εἶνε τῶν ἀδιαφόρων ἡ λέξις. Λέγει πάντα καὶ οὐδὲν, ἀνῆκει εἰς πάσας τὰς γλώσσας καὶ πρέπει νὰ καταχωρισθῆ εἰς πάντα τοῦ κόσμου τὰ λεξικά. Εἶνε ἐναρθρὸς τις μορφασμὸς.

Οἱ πέντε ξένοι τοῦ ἀνωμένου ἐκεῖνου ἀμφιτρώωνος ἐπετέθησαν τότε κατ' αὐτοῦ δι' ἰδίων ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἰδέας του ἐπιχειρημάτων, καὶ πάντες ἐζήτησαν τὴν γνώμην του. Ἐκεῖνος ἠρνήθη τὸ κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαντήσῃ, διεβεβαίωσε δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ ζωὴ οὔτε κακὴ ἦτο οὔτε καλὴ. Κατὰ τὴν ἰδέαν του ἦτο ἀπλῆ τις καὶ ἀσήμαντος «ἐφεύρεσις», ἡκιστα βεβαίως διασκεδαστικὴ.

— Δίωνίως ὁ ἴδος.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμιλῆ τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ οὐδὲ ῥόδου φύλλον τὸν ἐστενοχώρησε μέχρι τοῦδε!

— Καὶ νέος!

— Καὶ ὑγιής!

— Καὶ πλούσιος!

— Πλουσιώτατος!

— Πλέον ἢ πλούσιος!

— Περισσότερον ἴσως παρ' ὅ,τι πρέπει!

Αἱ ἐπιφωνήσεις αὗται διεσταυρώθησαν ὡς ἐκπυροσκοπήσεις πυροτεχνήματος χωρὶς οὐδὲ μείδια καὶ νὰ προκαλέσωσιν ἐπὶ τῆς ἀπαθοῦς φυσιογνωμίας τοῦ ἀμφιτρώωνος. Ὑψωσε μόνον ἑλαφρῶς τοὺς ὤμους, ὡς ἄνθρωπος οὐδέποτε θελήσας, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, νὰ φυλλομετρήσῃ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς του, καὶ οὐδὲ τὰς πρῶτας του κόψας σελίδας.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ ἀδιάφορος ἐκεῖνος εἶχε μόλις τριάκοντα καὶ ἑνὸς ἐτῶν ἡλικίαν, ἦτο ὑγιέστατος, κατεῖχε μεγίστην περιουσίαν, τὸ πνεῦμά του ἦτο μεμορφωμένον καὶ ἡ διάνοιά του ἀνωτέρα τῆς κοινῆς· εἶχε τέλος πάντων πᾶν ὅ,τι στεροῦνται τοσοῦτοι ἄλλοι, ἕνα γείνωσιν εὐτυχεῖς. Διατὶ αὐτὸς δὲν ἦτο;

Ἡ σοβαρὰ τοῦ φιλοσόφου φωνὴ ἠκούσθη τότε, ὡς φωνὴ κορυφαίου τινὸς ἀρχαίου χοροῦ τραγῳδίας, καὶ εἶπε:

— Φίλε μου, δὲν εἶσαι εὐτυχὴς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, διότι ἡ εὐτυχία σου ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἀρνητικὴ. Ἡ εὐτυχία εἶνε ὅπως ἡ ὑγεία· διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσῃ τις, πρέπει νὰ τὴν στερηθῆ ἑνίοτε. Σὺ ὅμως οὐδέποτε ἠσθένησες. . . ἐδυστύχησες, θέλω νὰ εἰπῶ. Τίποτε δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ζωὴν σου. Τίς δύναται νὰ ἐκτιμῆσῃ τὴν εὐτυχίαν, ἂν οὐδέποτε, καὶ μίαν καὶ στιγμὴν, δὲν ἐδοκίμασε τὴν δυστυχίαν;

Μετὰ τὴν σφῆν δὲ ταύτην παρατήρησιν ὑψώσας ὁ φιλόσοφος τὸ ποτήριόν του, πλήρες ἐξαιρέτου καμπανίτου·

— Εὐχόμαι, εἶπεν, ὀλίγην σιάν εἰς τὸν ἥλιον τοῦ ξένου μας, καὶ ὀλίγας λύπας εἰς τὴν ζωὴν του.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐκένωσεν ἀπνευστὶ τὸ ποτήριόν του.

Ἐμφιτρώων προσένευσε καὶ ἐπανεπέσε πάλιν εἰς τὴν συνήθη του ἀπάθειαν.

Ποῦ ἐγένετο ὁ διάλογος οὗτος;

Εἰς εὐρωπαϊκὸν τι ἄρα ἐστιατόριον ἐν Παρισίοις, Λονδίῳ, Βιέννῃ ἢ Πετρούπολει;

Οἱ ἔξ ἐκεῖνοι συνδαιτυμόνες ἐλεσχῆνευον ἐντὸς αἰθούσης ξενοδοχείου τινὸς τοῦ παλαιοῦ ἢ τοῦ νέου κόσμου; Ποῖοι ἦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οὔτινες ἐπραγματεύοντο τοιαῦτα ζητήματα ἐν μέσῳ γεύματος, χωρὶς νὰ πῶσι περισσοτέρον τοῦ προσήκοντος;

Γάλλοι βεβαίως δὲν ἦσαν, ἀφοῦ δὲν ὠμίλου πολιτικά.

Οἱ ἐξ ἐκείνοι δαιτυμόνες ἐκάθηντο περίξ τραπέζης ἐντὸς αἰθούσης μετρία τὸ μέγεθος καὶ πολυτελῶς διακεκοσμημένης. Διὰ μέσου δικτυωτοῦ ἐκ κυανῶν καὶ πορτοκαλλόχρων ὑέλων διωλίσθαινον τὴν ὥραν ἐκείνην αἱ ἔσχαται τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτίνες. Ἐξώθεν τῶν παραθύρων ἢ ἑσπερινῆ αὔρα ἐλίκνιζε στεφάνους ἐκ φυσικῶν καὶ τεχνητῶν ἀνθέων, φανοὶ δέ τινες πολύχρωμοι ἀνεμίγνουν τὸ ὄχρον αὐτῶν φέγγος πρὸς τὸ σθενύμενον φῶς τῆς ἡμέρας. Τὰ ὑπεράνω δ' αὐτῶν ἀνώφλια τῶν θυρίδων ἐκόσμουον διάτρητα ἀραβουργήματα, διὰ πλουσίων κοσμοῦμενα γλυφῶν, αἵτινες παρίστων οὐράνιας καὶ γήϊνας καλλονάς, ζῶα φανταστά καὶ φυτὰ ἀνύπαρκα.

Ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, ἐστρωμένων διὰ μεταξωτῶν ταπήτων, ἐμάρμαινον ἀόπτρα μεγάλα, διπλῆν ἔχοντα τὴν περιγλυφῆν, εὐρὺ δ' ἀνεμιστήριον, ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀνηρτημένον, ἔσειε τὰς ἐκ χρωματιστοῦ ὑφάσματος πτέρυγας του καὶ διέψυχέ πως τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ δωματίου.

Ἡ τράπεζα ἦν μέγα τετράπλευρον ἐκ λάκκης μελανῆς, ὅπου, ἔλλειπούσης ὀθόνης, ἀντανεκλῶντο ὡς ἐπὶ διανυγεστάτου κρυστάλλου τὰ πολυάριθμα ἀργυρᾶ καὶ ἀργιλλόπλαστα σκευῆ. Χειρόμακτρα δὲν ὑπῆρχον· χαρτῖα δὲ μόνον τετράγωνα, κατὰ γράφα διὰ ῥητῶν, παρέκειντο ἀφθονα εἰς ἕκαστον δαιτυμόνα. Πέριξ τῆς τραπέζης ἦσαν τεταγμένα ἐδώλια, μαρμαρίνα ἔχοντα τὰ νῶτα, καὶ προτιμότερα βεβαίως εἰς τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο κλίμα τῶν διασάκτων ἐρεισμάτων τῆς νεωτέρας ἐπιπλοποιίας.

Τὴν ὑπηρεσίαν ἐξετέλουν εὐειδεῖς νεάνιδες, εἰς ὧν τὰς μελανὰς κόμας ἐνεπλέκοντο κρίνα καὶ χρυσάνθεμα, εἰς δὲ τοὺς βραχίονας εἰλίσσοντο ἐπιχαρίτως ψέλλια ἐκ χρυσοῦ ἢ νεφρίτου λίθου. Φαιδραὶ καὶ μειδιῶσαι ἔφερον καὶ ἀπεκομίζον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰ πινάκια, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκίνουν χαριέντως μέγα ῥιπίδιον, ὑποβοηθοῦν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου ἀνεμιστήριου.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε τέλειον. Τί δύναται τις νὰ φαντασθῆ ἀβρότερον τῆς μαγειρικῆς ἐκείνης, τῆς τοσοῦτον καθαρᾶς συγχρόνης καὶ σοφῆς; Ὁ ἀρχιμάγειρος, γνωρίζων ὅτι ἀπετείνετο εἰς ἐμπειροπράγμονας, εἶχεν ὑπερβῆ ἑαυτὸν παρασκευάζων τὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ὄψα, ἐξ ὧν συνέκειτο τὸ γεῦμα.

Ἐν ἀρχῇ καὶ ὡς εἰσαγωγή παρετέθησαν πλακοῦντες σακχαρωτοί, χαθιάριον, ἀκρίδες τηγανιταί, καρποὶ ξηροὶ καὶ ὄστρεῖδια τοῦ Νιγκ-Πό. Εἶτα ἐπῆλθον ταχέως καὶ ἀλληλοδιαδόχως ὡς τηγανητὰ νησῶν, περιστερῶν καὶ σχοινίλων, φωλεαὶ χελιδόνων ἀνάμικτοι μετ' ὠδῶν, μῦμα ἐκ γίγκ-σέγκ, βράγγια ἀντακαίου σακχαρόπηκτα, νεῦρα φαλαίνης εἰς ἐμβαμμα ἐκ

σακχαρώς, γυρίνοι ποτάμιοι, καρκίνοι καρυκευτοί, στόμαχοι πυργιτῶν καὶ ὀφθαλμοὶ ἀρνίου σκοροδόπαστοι, καρυκεύματα ἐξ ἐλοθυριῶν, νεαροὶ βλαστοὶ βυμβοκαλάμου, φυλλίδες ἐκ νεαρῶν ῥαφανίδων μετὰ σακχαρώς, κτλ. Ἀνανάδες τῆς Σιγκαπόρης, ἀράχιδνα σακχαρόπηκτα, ἀμύγδαλα ἀλυρᾶ, μάγγια νοστιμώτατα, καρποὶ λευκόσαρκοι τοῦ λόγγ-γὲν καὶ ὄχροι τοῦ λιτ-σί, τρίβολοι ἐνυδροὶ, σακχαρωτὰ πορτοκάλια τῆς Καντῶνος, ἀπετέλουν τὰ ἐπιδόρπια γεύματος, ὅπερ διήρκει ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ὠρῶν, ποτιζόμενον ἀφθόνως διὰ ζύθου, καμπανίτου καὶ οἴνου τοῦ Χάο-Σίν, καὶ οὔτινος ἢ σοφῆ διάταξις ἐστέφη τέλος διὰ τοῦ ἀναποφεύκτου ὀρυζίου, ὠθουμένου διὰ μικρῶν ῥαβδίων εἰς τὰ στόματα τῶν δαιτυμόνων.

Ἦλθε τέλος πάντων ἡ στιγμή καθ' ἣν αἱ παιδίσκαι ἐκόμισαν, οὐχὶ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς ἐκείνους κυάθους, τοὺς περιέχοντας εὐώδες ὕδωρ, ἀλλὰ χειρόμακτρα διάβροχα ἐξ ὕδατος θερμοῦ, δι' ὧν ἕκαστος δαιτυμῶν ἐσπόγγισε τὸ πρόσωπον μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Ἄλλ' αὐτὸ ἦτο διάλειμμα μόνον τοῦ γεύματος, ἀργίας ὦρα, ἧς ἡ μουσικὴ ἐμελλε νὰ πληρῶσθαι πᾶσας τὰς στιγμὰς.

Ἀληθῶς δὲ θίασος αἰοδῶν καὶ αὐλητριδῶν εἰσῆλθε μετὰ μικρὸν εἰς τὴν αἶθουσαν. Αἱ αἰοδοὶ ἦσαν νέαι καὶ εὐμορφοὶ, κόσμιοι δὲ τὸ ἦθος καὶ αἰδήμονες. Ποία ὅμως μουσικὴ, καὶ ποία μέθοδος! Κριγαὶ γαλῆς καὶ ὄρνιθος κλωγμοὶ παράχορδοι καὶ παράχρονοι, ἀνυψούμενοι μέχρις ὑπάτης ἀπροσίτου εἰς ἀνθρωπίνην ἀκοήν! Τὰ ὄργανα ἦσαν βιολία, ὧν αἱ χορδαὶ ἐνεπλέκοντο εἰς τὰς τρίχας τοῦ τόξου, κιθάραι κεκαλυμμέναι διὰ δερμάτων ὄφειων, δξύουλοι παράφωνοι, ἀρμόνια ὁμοιάζοντα πρὸς φορητὰ κλειδοκύμβαλα, ἄξια δὲ πάντα τῶν ἀφμάτων καὶ τῶν ψαλτρίων, ἃς μετὰ μεγάλου πατάγου συνῴδευον.

Ὁ διεθυντὴς τῆς λεβητοκρουσίας ἐκείνης προσέφερεν εἰσερχόμενος τὸ πρόγραμμα ἃ του. Νεύσαντες δὲ τοῦ ἀμφιτρώονος, ὅστις ἀφῆκεν αὐτῶν πλήρη ἐλευθερίαν, οἱ μουσικοὶ τοῦ ἤρξαντο μέλποντες τὴν Δέσμην δέκα ἀνθῶν, τεράχιον τοῦ συρμοῦ τότε καὶ λίαν ἀγαπητὸν εἰς τὸν καλὸν κόσμον.

Εἶτα δὲ ὁ ᾠδὴκὸς καὶ ὄργανικὸς θίασος, ἀδρῶς ἤδη προπληρωθεὶς, ἀπεσύρθη, παταγωδῶς χειροκροτηθεὶς, εἰς ἄγραν καὶ ἄλλων εὐφημιῶν ἀπὸ τῶν παρακειμένων αἰθουσῶν.

Οἱ ἐξ συνδαιτυμόνες κατέλιπον τότε τὰς ἔδρας των, ἀλλὰ μόνον ὅπως μεταβῶσιν ἀπὸ μιᾶς τραπέζης εἰς ἄλλην· ἐπραξαν δὲ τοῦτο μετὰ πολλὰς ἀμοιβαίας φιλοφροσύνας καὶ ὑποκλίσεις.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ταύτης τραπέζης εὗρεν ἕκαστος κυαθίσκον φέροντα πῶμα, καὶ κεκοσμημένον διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ Βωδιδ-Χαράμα, δικήμου μοναχοῦ βουδαϊστοῦ, ὀρθίου ἐπὶ τῆς μυ-

θολογικῆς αὐτοῦ σχεδίας. Ἐλαβεν ἕκαστος ἐπίσης δι' ἄκρων δακτύλων ὀλίγον τέιον, ὕπερ ἔρριψεν, ἄνευ σακχάρους, ἐντὸς τοῦ ζέοντος ὕδατος τὸ ὅποιον περιεῖχεν ὁ κυαθίσκος του, καὶ ἔπειε κατόπιν ἀμέσως.

Ὅποιον τέιον! Δὲν ὑπῆρχε φόβος, μὴ ὁ προμηθεύσας αὐτὸ οἶκος Τζιβ-Τζιβ καὶ Σα τὸ ἐνόθευσε διὰ κακοήθους ἀναμίξεως ξένων φύλλων, ἢ μήπως ἐβράσθη ἤδη ἅπαξ καὶ ἦτο πλέον χρήσιμον μόνον εἰς καθαρισμὸν τῶν ταπήτων, ἢ μήπως βάρβαρος τις παρασκευαστὴς ἔβαψεν αὐτὸ κίτρινον διὰ χροῦκο Ἰνδικοῦ ἢ πράσινον διὰ πρωσικῆς βαφῆς! Ἦτο τὸ αὐτοκρατορικὸν τέιον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ γνησιότητι. Ἦσαν τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα φύλλα, τὰ ἐμοιάζοντα πρὸς τὸ ἄνθος αὐτό, τὰ φύλλα τῆς πρώτης συγκομιδῆς τοῦ μνηδὸς μαρτίου—συγκομιδῆς σπανίως γινομένης, διότι φονεύει τὸ φυτὸν—τὰ φύλλα τέλος ἐκεῖνα, ἅτινα παιδία μόνον χειριδοφόρα ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ συλλέγωσιν!

Εὐρωπαϊὸς τις δὲν θὰ εὔρισκεν ἀρκοῦντα ἐπιφωνήματα πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ ποτοῦ ἐκεῖνου, ὅπερ οἱ ἔξ δαιτυμόνες κατέπινον βραδέως, οὐδένα ἄλλως ἐπιδεικνύμενοι θαυμασμόν, ὡς ἐμπειροπράγμονες ἐξωκειωμένοι πρὸς τὸ πρᾶγμα.

Τοῦτο δὲ διότι οἱ συνδαιτυμόνες ἐκεῖνοι, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, δὲν ἦσαν ξένοι πρὸς τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐξαίρετου ποτοῦ. Ἄνδρες τοῦ καλοῦ κόσμου, ἦσαν πλουσίως ἐνδεδυμένοι διὰ τοῦ χάρ-χαόλ, ἐλαφροῦ χιτωνίσκου, τῆς μά-κουάλ, κοντῆς φρεστρίδος, καὶ τῆς χαόλ, μακρᾶς ἐσθῆτος, πορπουμένης εἰς τὰ πλάγια· ἐφόρουσαν σανδάλια κίτρινα καὶ περιπόδια διάστικτα, ἔφερον περὶ τὰς κνήμας ἀναξυρίδας μεταξίνους σφιγγομένας εἰς τὴν ὄσφιν διὰ ζώνης θυσσανωτῆς, ἐπὶ τοῦ στήθους δὲ θωράκιον μεταξωτὸν λεπτοκέντητον, καὶ εἰς τὴν ζώνην τὸ ριπίδιον. Οἱ ἐράσμιοι ἐκεῖνοι ὁμοτράπεζοι εἶχον γεννητῆ εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ὅπου ἅπαξ τοῦ ἑνιαυτοῦ συγκομίζονται τὰ εὐώδη τοῦ τετοῦ φύλλα. Τὸ γεῦμα ἐκεῖνο, τὸ περιέχον χελιδόνων φωλεάς, ὀλοθούρια, νεῦρα φαλαίνης καὶ καρχαρίου πτερυγία, τὸ ἀπῆλαυσαν ἄξιως τῆς ἀβρᾶς του παρασκευῆς, ἀλλ' αἱ λεπτομέρειαι του, αἵτινες ἤθελον ξενίσει ἀλλοδαπὸν, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκπλήξωσιν.

Ὅπως δὴποτε ὅμως, ὅ,τι οὐδεὶς αὐτῶν προσηδῶκα ὑπῆρξεν ἢ ἀνακοίνωσις, ἦν ἔκαμε πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀμφιτρώων των καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλον τέλος νὰ καταλίπωσι τὴν τράπεζαν. Τότε δὲ μόλις ἔμαθον, διατὶ ἐστίασεν αὐτοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ξένος των.

Οἱ κυαθίσκοι ἦσαν ἔτι πλήρεις· πρὶν ἢ δὲ τὸ ὕστατον κενώσῃ καὶ πάλιν τὸν ἰδικόν του ὁ ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος ἀμφιτρώων, ἐσθῆριξε τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἀπλανῶς βλέπων εἰς τὸ κενόν, εἶπε ταῦτα·

— Ἀκούσατέ με, φίλοι μου, χωρὶς νὰ γελάσετε. Ὁ κύβος ἐρρίφθη. Μέλλω νὰ εἰσαγάγω εἰς τὴν ζωὴν μου νέον στοιχείον, τὸ ὅποιον θὰ διασκεδάσῃ ἴσως τὴν μονοτονίαν τῆς. Καλὸν θὰ ἦνε; . . . κακόν; τὸ μέλλον θὰ μοῦ τὸ δεῖξῃ. Τὸ γεῦμα αὐτό, εἰς τὸ ὅποιον σὰς συνεκάλεσα, εἶνε γεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὸν ἀγαυὸν βίον μου. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἦμαι νυμφευμένος, καὶ . . .

— Καὶ θὰ ἦσαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἀνέκραξεν ὁ αἰσιόδοξος. Κύτταξε πῶς τὸ λέγουν οἱ οἰῶνο!

Πράγματι δέ, ἐνῶ οἱ λαμπτήρες ἔκριζον, ὠχρὸν προχέοντες τὸ φέγγος των, αἱ κίσσαι ἐφλύαρου ἐπὶ τῶν ἀραβουογημάτων τῶν παρθύρων, καὶ τὰ μικρὰ τοῦ τετοῦ φύλλα ἐπέπλεον καθέτως ἐπὶ τῶν κυάθων. Ἀλάνθαστοι αἰσίοι οἰῶνο!

Οὕτω δὲ πάντες ἤρχισαν συγχαίροντες τὸν ξένον των, ὅστις ἀπαθέστατα ἐδέχθη τὰς εὐχὰς των καὶ τὰς προσηρσεις. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὠνόμασεν οὗτος τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶχεν ἐκλέξει ὡς τὸ μέλλον «νέον στοιχείον» τῆς ζωῆς του, οὐδεὶς ἠρώτησεν αὐτὸν ἀδιακριτως.

Ἄλλὰ τοῦ φιλοσόφου ἡ φωνὴ δὲν εἶχεν ἀναμιχθῆ εἰς τὴν γενικὴν συγχαρητήριον συναυλίαν. Ἐσταυρωμένους ἔχον τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ἐμειδία ἐκεῖνος εἰρωνικῶς, οὔτε τοὺς συγχαίροντας οὔτε τὸν συγχαίρομενον κατὰ τὰ φαινόμενα ἐγκρίνων.

Ὁ ἀμφιτρώων ἠγέρθη τότε, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ διὰ φωνῆς, ἣτις ἐφαίνετο οὐχὶ τοσοῦτον ἤρεμος ὅσον συνήθως, ἠρώτησε·

— Μήπως εἶμαι πάρα πολὺ γέρον ὥστε νὰ νυμφευθῶ;

— Ὅχι!

— Πάρα πολὺ νέος;

— Οὔτε.

— Νομίζεις ὅτι σφάλω;

— Ἴσως.

— Ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἐξέλεξα, καὶ τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, ἔχει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ με καταστήσῃ εὐτυχῆ.

— Τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν;

— Σὺ δὲν ἔχεις ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἦσαι εὐτυχῆς. Νὰ πλήττη κανεὶς μόνος του, εἶνε κακόν· νὰ πλήττη ὅμως με σύντροφον εἶνε χειρότερον.

— Ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ γείνω εὐτυχῆς;

— Ποτέ, ἐνόσω δὲν γνωρίσῃς τὴν δυστυχίαν.

— Εἶμαι ἀπρόσιτος εἰς τὴν δυστυχίαν!

— Τόσον τὸ χειρότερον, διότι τότε εἶσαι ἀθεράπτετος.

— ὦ! καὶ αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι! ἀνέκραξεν ὁ νεαρώτερος τῶν δαιτυμόνων. Δὲν πρέπει κα-

νεις να τους ακούη! Εἶνε μηχαναὶ θεωριῶν καὶ τίποτε ἄλλο. Σοῦ κατασκευάζουν θεωρίας παντὸς εἶδους, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀξίζουσι κἀν τὸν κόπον νὰ τὰς δοκιμάσῃ τις! Νυμφεύσου, φίλε μου, νυμφεύσου! Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα, ἂν δὲν εἶχα κάμει ὄρκον νὰ μὴ κάμω ποτέ μου τίποτε. Νυμφεύσου, φίλε μου, καὶ εἶθε, καθὼς λέγουσι οἱ ποιηταί μας, νὰ σοῦ φαίνωνται πάντοτε οἱ δύο φοινικεὶς τρυφερὰ ἠνωμένοι. Φίλοι μου! πίνω ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ξένου μας!

— Καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ φιλόσοφος, πίνω ὑπὲρ τῆς προσεχοῦς ἐπεμβάσεως προστάτου τινὸς θεοῦ, ὅστις νὰ τοῦ δώσῃ πρῶτον ὀλίγην δυστυχίαν, διὰ νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ!

Μετὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν πρόποσιν οἱ συνδαιτυμόνες ἠγέρθησαν, προσήγγισαν τοὺς γρόνθους των, ὡς πυγμαῖοι πρὸ τῆς πάλης, κατεβίβασαν καὶ ἀνεβίβασαν αὐτοὺς προσκλίναντες τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ τὸ γεῦμα τοῦτο ἐδίδετο, ἐκ τοῦ ξενικοῦ τῶν ὄψων, ἄτινα τὸ ἀπετέλουν, ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τῶν δαιτυμόνων καὶ τῶν ἐκφράσεών των, ἴσως δὲ κ' ἐκ τοῦ παραδόξου τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ἐμάντευσε βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἐπρόκειτο περὶ Κινέζων· οὐχὶ ἐξ ἐκείνων ἔννοεῖται, οἵτινες φαίνονται ἀποκοπέντες ἐκ τινος ἀλεξηνέμου ἢ ἀποσπασθέντες ἐξ ἀργιλλοπλάστου σινικοῦ σκεύους, ἀλλ' ἐκ τῶν νεωτέρων κατοίκων τοῦ Οὐρανίου Κράτους, οὓς ἐξευρωπαϊάσαν ἤδη αἱ σπουδαίων, αἱ περιηγήσεις των καὶ αἱ συχναὶ αὐτῶν συγκοινωναὶ πρὸς τοὺς πεπολιτισμένους τῆς Δύσεως.

Ἀληθῶς δὲ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἑνὸς τῶν πλωτῶν κήπων τοῦ ποταμοῦ τῶν Μαργαριτῶν, ἐν Καντῶνι, εἶχεν ἐστίασει ὁ πλούσιος Κιν-Φὸ μετὰ τοῦ ἀχωρίστου φίλου του Βάγγ, τοῦ φιλοσόφου, τέσσαρας τῶν καλλίστων φίλων τῆς νεότητός του· τὸν Πάο-Σέν, μανδαρινὸν τετάρτης τάξεως, φέροντα κομβίον κυανοῦν, τὸν Γιν-Πάγγ, πλούσιον ἔμπορον μεταξωτῶν ἐν τῇ ὁδῷ τῶν Φαρμακοποιῶν, τὸν ἐν ἀσωταίαις γεγηρακότα Τιμ καὶ τὸν λόγιον Χουάλ.

Ἐγίνοντο δὲ ταῦτα τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην ἡμέραν τῆς τετάρτης σελήνης, κατὰ τὴν πρώτην τῶν πέντε φυλακῶν, εἰς ἃς τοσοῦτον ποιητικῶς κατανέμονται αἱ ὥραι τῆς κινεζικῆς νυκτός.

B'

Ἄπου καθαρώτερον διαγράφεται ὁ Κιν-Φὸ καὶ ὁ φιλόσοφος Βάγγ.

Ἄκουε Κιν-Φὸ εἶχε δώσει τὸ ἀποχαιρετιστικὸν ἐκεῖνο γεῦμα εἰς τοὺς ἐν Καντῶνι φίλους του, διότι ἐν τῇ πρωτευούσῃ ταύτῃ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Κουάγγ-Τόγγ εἶχε ζήσει μέρος τῆς νεότητός του. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπαίρων, οὓς ἔχει συνήθως πλούσιος καὶ γενναϊόδωρος ἀνὴρ, οἱ τέσσαρες δαιτυμόνες τοῦ πλωτοῦ κήπου ἦσαν οἱ μύ-

νοὶ ἀπομένοντες αὐτῷ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Τοὺς ἄλλους εἶχε διασκορπίσει ἡ φορὰ τῆς τύχης, καὶ μάτην ἤθελεν ἐκεῖνος προσπαθῆσαι νὰ τοὺς ἀνεύρῃ.

Ἄκουε Κιν-Φὸ κατῴκει τότε ἐν Σάγγ-Χαϊ, μετέβη δὲ εἰς Καντῶνα, ὅπως ἀλλάξῃ κάπως ἀέρα ἢ πληξίς του διὰ τῆς ὁδοιπορίας. Τὴν αὐτὴν ὁμῶς ἐκείνην ἐσπέραν ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ προσεγγίζει εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας τῆς ἀκτῆς, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἡσυχῶς εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἄκουε Βάγγ εἶχε συνοδεύσει τὸν Κιν-Φὸ, διότι ὁ φιλόσοφος οὐδέποτε ἄφινε τὸν μαθητὴν του, ὅστις τοιουτοτρόπως οὐδέποτε ἔσπερετο διδάχῃς. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε, ὅτι ἤκιστα προσεῖχεν εἰς αὐτὴν. Τὰ ἀξιώματα καὶ τὰ γνωμικὰ τοῦ Βάγγ ἐχάνοντο εἰς μάτην, ἀλλ' ἡ «μηχανὴ θεωριῶν», ὡς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ Τιμ, παρήγε πάντοτε ἀκάματος καὶ ἀνεξάντλητος.

Ἄκουε Κιν-Φὸ ἦν ὁ τύπος τῶν Κινέζων τοῦ Βορῆ, ὧν ἡ φυλὴ τείνει νὰ μεταμορφωθῇ, καὶ οἵτινες οὐδέποτε προσφκειώθησαν τοὺς Ταρτάρους. Δὲν θ' ἀνεύρισκέ τις τὸν ὁμοίον του εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἀνώτεραι καὶ κατώτεραι τάξεις συνανεμίγησαν μετὰ τῆς μαντσουϊκῆς φυλῆς. Ἄκουε Κιν-Φὸ οὔτε ἐκ πατρὸς οὔτε ἐκ μητρὸς, ὧν ἀμφοτέρων αἱ οἰκογένειαι εἶχον μείνει μακρὰν τῶν κατακτητῶν, εἶχε σταλαγμὸν ταρταρικοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας του. Ἄκουε Ἰψηλός, εὐσωμος, λευκὸς μᾶλλον ἢ ὠχρός, εὐθείας ἔχων τὰς ὀφρῦς καὶ ὀριζόντειος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνεπαισθήτως μόλις ἀναεσυρμένους πρὸς τοὺς κροτάφους, εὐθείαν δὲ τὴν ῥίνα καὶ τὴν μορφήν οὐδόλως ἐπίπεδον, ἤθελε παρατηρηθῆ μετὰ τῶν ὠραιότερων καὶ τῆς ἐσπερίας ἀνδρῶν.

Ἄκουε Κιν-Φὸ δὲν ἐφαίνετο Κινέζος οὔτε ἐκ τοῦ ἐπιμελῶς ἐξυρισμένου κρανίου του, οὔτε ἐκ τοῦ ἄτριχου μετώπου καὶ τραχήλου του, οὔτε ἐκ τῆς μεγαλοπρεποῦς οὐρᾶς, ἥτις ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ ἰνίου ἀνείλισσέτο ἐπὶ τῶν νώτων του ὡς ὄφις μελανός. Μεγάλως ἐπιμελούμενος ἑαυτόν, ἔφερε λεπτὸν μύστακα, ἀποτελοῦντα ἡμικύκλιον περὶ τὸ ἄνω χεῖλός του, καὶ ὑπογένειον κάτωθεν, ἄτινα συνετέλουν ὁμοῦ τὸ ἀκριβὲς σχῆμα δι' οὗ γράφεται μουσικῶς ἡ τοῦ ἤχου παράτασις. Οἱ ὀνυχές του, μακρότεροι ὑπεκατομέτρου, κατεδείκνυον ὅτι ἀνῆκεν εἰς τοὺς εὐδαίμονας ἐκείνους θνητοὺς, οἵτινες δύνανται νὰ ζῶσιν οὐδὲν πρᾶττοντες. Ἄκουε δὲ προσέτι καὶ τὸ νωχελές του διάδημα καὶ τὸ ὑπέρβρον αὐτοῦ ἦθος ἐπὶ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ καθὼς πρέπει ἀνθρώπου, ἢ ἐνεποίει τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ.

Ἄκουε δὲ ὁ Κιν-Φὸ εἶχε γεννηθῆ ἐν Πεκίνω, δι' ὃ μεγάλως οἱ Κινέζοι σεμνύνονται. Πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν ἠδύνατο ἀλαζόνως ν' ἀπαντήσῃ: Κατάγομαι ἄνωθεν.

Ἄκουε πατὴρ τοῦ Τσοῦγγ-Χέου κατῴκει ἀληθῶς

ἐν Πεκίνω κατὰ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεώς του, ἦν δ' ἕξαέτης μόλις ὁ Κιν-Φό, ὅτ' ἐκεῖνος μετέβη εἰς Σάγγ-Χαί.

Ὁ ἀξιότιμος αὐτὸς Κινέζος, ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας τοῦ βορρᾶ καταγόμενος, εἶχεν, ὡς πάντες αὐτοῦ οἱ συμπατριῶται, φύσιν ἐξόχως ἐμπορικὴν. Κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ σταδίου του ἔτη πᾶν ὅ,τι παράγει ἡ πολυάνθρωπος ἐκεῖνη χώρα, χαρτία τοῦ Σουα-Τόου, μεταξωτὰ τοῦ Σου-Τσέου, σακχάρεις κρυσταλλωμένοι τῆς Φορμόζας, τέια τοῦ Χαγκόου καὶ τοῦ Φοσόου, σίδερα τοῦ Χομάν, χαλκὸς ἐρυθρὸς ἢ κίτρινος τοῦ Γιουάν, πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν δι' αὐτὸν σοιχεῖα ἐμπορίου καὶ κερδοσκοπίας ἀντικείμενον.

Ὁ κύριος αὐτοῦ ἐμπορικὸς οἶκος, τὸ Χόγγ αὐτοῦ, εὕρισκετο ἐν Σάγγ-Χαί, ἀλλ' εἶχε καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Νάν-κίγγ, Τιέν-τσίν, Μακάω καὶ Χόγγ-Κόγγ. Οἰκεῖος πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν κίνησιν, μετέφερε τὰ ἐμπορεύματά του διὰ τῶν ἀγγλικῶν ἀτμοκινήτων, καὶ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ σύρματος ἐλάμβανε τὰς τιμὰς τῶν μεταξωτῶν ἐν Λυὸν καὶ τοῦ ὀπίου ἐν Καλκούτῃ. Οὐδεὶς τῶν πρακτόρων αὐτῶν τῆς προόδου, ἀτμὸς ἢ ἡλεκτρισμὸς, εὕρισκεν αὐτὸν ἀπρόσιτον, ὡς εἶνε οἱ πλεῖστοι τῶν Κινέζων, ὑπὸ τὴν ἐπὶ θρησκευτικῆν διατελοῦντες τῶν μανδαρινῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, ὧν ἡ πρόοδος ἐλαττοῖ κατ' ὀλίγον τὸ γόητρον.

Ἄπλως εἰπεῖν ὁ Τσουγγ-Χέου ἐνήργησε τοσοῦτον ἐπιδεξιῶς, κατὰ τε τὸ ἐσωτερικόν του ἐμπόριον καὶ τὰς συναλλαγὰς αὐτοῦ πρὸς τοὺς πορτογαλλικοὺς, γαλλικοὺς, ἀγγλικοὺς καὶ ἀμερικανικοὺς οἴκους τοῦ Σάγγ-Χαί, τοῦ Μακάου καὶ τοῦ Χόγγ-Κόγγ, ὥστε καθ' ἣν στιγμήν ὁ Κιν-Φό ἐγεννήθη, ἡ περιουσία του ὑπερέβαινεν ἤδη τὰς τετρακοσίας χιλιάδας ταλλήρων. Τὸ ταμίευμα δὲ τοῦτο ἔμελλε νὰ διπλασιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου, χάρις εἰς τὴν νέαν καὶ παράδοξον ἀνωρωπεμπορίαν τῆς Κίνας πρὸς τὴν Ἀμερικανικήν.

Ὡς γνωστὸν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Κίνας εἶνε λίαν ἀφθονος καὶ δυσανάλογος πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ εὐρέος ἐκεῖνου κράτους, ὅπερ διαφόρως μὲν ἀλλὰ ποιητικῶς πάντοτε ἀποκαλεῖται Οὐράνιον Κράτος, Μέσον Κράτος, Κράτος ἢ Γῆ τῶν ἀνθέων.

Ὁ πληθυσμὸς οὗτος ὑπολογίζεται περὶ τὰ τριακόσια ἐξήκοντα ἑκατομμύρια κατοίκων, καὶ ἀποτελεῖ οὕτω τὸ τρίτον περίπου τοῦ πληθυσμοῦ ὀλοκλήρου τῆς γῆς. Οὕτω δέ, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν τρώγῃ ὁ πτωχὸς Κινέζος, τρώγει ὅμως πάντοτε, ἢ δὲ Κίνα, μ' ὅλους αὐτῆς τοὺς ἀπείρους ὄρυζῶνας καὶ κεγχρεῶνας, δὲν ἀρκεῖ νὰ τὸν θρέψῃ. Τούτου δ' ἕνεκα τὸ πλεονάζον τῶν κατοίκων τείνει νὰ ἐξέλθῃ τῆς Κίνας διὰ τῶν ῥηγμάτων, ἅτινα τὰ ἀγγλικά καὶ γαλλικά τηλεβόλα ἦνοιζαν εἰς τὰ ὑλικά καὶ ἠθικά τείχη τοῦ Οὐράνιου Κράτους. Ἐξεχύθη δὲ τὸ πλεονα-

σμα τοῦτο πρὸς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν καὶ ἰδίως τὴν Καλιφορνίαν. Ἀλλ' ἡ μεταγγίσις αὕτη ἐγένετο τοσοῦτον βιαίως, ὥστε τὸ ἀμερικανικὸν συνέδριον ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέτρα περιοριστικὰ κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης, ἥτις καὶ ἀπεκλήθη μάλιστα *τραχέως κίτρινος πυρετός*. Ὡς ὀρθῶς παρατηρήθη, πεντήκοντα ἑκατομμύρια Κινέζων ἐποίκων ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις δὲν ἤθελον μὲν ἐπαισθητῶς πτωχύνει τὴν Κίναν, ἤθελον δὲ ἀπορροφήσει ἐντελῶς τὴν ἀγγλοσαζωνικὴν φυλὴν πρὸς ὄφελος τῆς μογγολικῆς.

Ὅπως δὴποτε ἡ ἔξοδος ἐγένετο εὐρεία καὶ μεγάλη. Οἱ ἐποίκοι Κινέζοι, οἱ ζῶντες ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν ἐκ μιᾶς δρακὸς ὄρυζιου, ἐνός κυπέλλου τείου καὶ μιᾶς καπνοσύριγγος, δεξιοὶ δὲ εἰς πᾶν ἐπιτήδευμα, ἐπέτυχον ταχέως παρὰ τὴν Ἀλμπράν Λίμνην, ἐν Βιργίνια, Ὁρεγῶνι, καὶ ἰδίως ἐν τῷ κράτει τῆς Καλιφορνίας, ὅπου κατεβίβασαν σπουδαίως τὰ ἡμερομίσθια.

Ἐμορφώθησαν ἐπομένως ἐταιρίαι πρὸς μεταφορὰν τῶν εὐθηνῶν ἐκείνων μεταναστῶν. Πέντε ἐξ αὐτῶν ἐστρατολόγουν εἰς πέντε ἐπαρχίας τοῦ Οὐράνιου Κράτους, καὶ ἕκτη ἐγκατεστάθη ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ. Βιεῖναι μὲν ἀπέστελλον, αὕτη δὲ παρελάμβανε τὸ ἐμπόρευμα, καὶ πρόσθετόν τι πρακτορεῖον, τὸ τοῦ Τιγγ-Τόγγ, ἐπέστρεφεν αὐτό.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν.

Οἱ Κινέζοι καταλείπουν εὐχαρίστως τὴν πατρίδα των πρὸς ἀναζήτησιν τύχης παρὰ ταῖς *Μελικάροισ*, ὡς ἀποκαλοῦσι τοὺς κατοίκους τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἐπιστραφῶσι τὰ πτώματά των καὶ ταφῶσιν εἰς τὴν γενέτειραν γῆν. Ἀποτελεῖ δὲ τοῦτο μίαν τῶν κυριωτάτων καὶ ἀπαραιτήτων συνθηκῶν τοῦ συμβολαίου, καὶ κατ' οὐδένα τρόπον δύνανται ν' ἀποφύγωσιν αὐτὴν αἱ ἐταιρίαι.

Οὕτω δὲ τὸ πρακτορεῖον τοῦ Τιγγ-Τόγγ, ἄλλως Πρακτορεῖον τῶν Νεκρῶν ὀνομαζόμενον, καὶ ἴδια κεφάλαια διαθέτον, ἀποστολὴν ἔχει νὰ ναυλῶνῃ νεκροφόρα σκάφη, ἅτινα ἀποπλέουσι πλήρη ἐξ Ἀγίου Φραγκίσκου εἰς Σάγγ-Χαί, Χόγγ-Κόγγ ἢ Τιέν-Τσίν. Νέον ἐκ τούτου ἐμπόριον καὶ νέα κέρδους πηγή.

Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιχειρηματικὸς Τσουγγ-Χέου ἐνόησε τοῦτο. Ὅτε δὲ ἀπέθανε τὸ 1866, ἦτο διευθυντὴς τῆς ἐταιρίας Κουάγγ-Τάν, ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ἐπαρχίᾳ, καὶ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Νεκρικοῦ Ταμείου ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Κιν-Φό, ὄρφανὸς πατὴρ καὶ μητρός, ἐκληρονόμος περιουσίαν τεσσάρων περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων, εἰς μετοχὰς τῆς Κεντρικῆς Καλλιφορνικῆς Τραπεζῆς, ἃς ἔσχε τὴν φρόνησιν νὰ διατηρήσῃ.

Ὅτε ἀπώλεσε τὸν πατέρα του ὁ νεαρός, ἐν-νέα μόλις καὶ δεκαετής, κληρονόμος, ἤθελον εὐ-

ρεθῆ μόνος, ἂν δὲν εἶχε τὸν Βάγγ, τὸν ἀχώριστον Βάγγ, μέντορά του καὶ φίλον του.

Τί δὲ ἦτο ὁ Βάγγ οὗτος; Ἀπὸ δεκαεπτὰ ἤδη ἐτῶν ἐξῆν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Σάγγ-Χαΐ, ὁμοτράπεζος τοῦ πατρὸς πρὶν ἢ γείνη τοῦ υἱοῦ ὁμοτράπεζος. Πλὴν πῶθεν ἤρχετο; Ὅποιον ἦτο τὸ παρελθόν του; Εἰς τὰς σκοτεινάς ταύτας ἐρωτήσεις μόνου ὁ Τσουγγ-Χέου καὶ ὁ Κιν Φό ἠδύναντο ν' ἀπαντήσωσιν.

Ἄν δ' ἔκρινον πρέπον νὰ τὸ πράξωσιν, ὅπερ ἀπίθανον, ἰδοὺ τί ἠθέλομεν μάθει.

Οὐδεὶς ἄγνοεῖ, ὅτι ἡ Κίνα εἶνε κατ' ἐξοχὴν τὸ βασιλεῖον, ἐν ᾧ αἱ ἐπαναστάσεις δύνανται νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ν' ἀναστατώσωσιν ἑκατοντάδας χιλιάδων. Κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα ἡ διάσῃμος δυναστεία τῶν Μίγγ, κινεζικὴν ἔχουσα τὴν καταγωγὴν, ἐβασίλευεν ἀπὸ τριακοσίων ἡδη ἐτῶν ἐν Κίνα, ὅτε, τὸ 1644, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, μὴ δυνάμενος ν' ἀντιστῆ μόνος κατὰ τῶν ἀπειλούντων τὴν πρωτεύουσάν του ἀποστατῶν, ἐζήτησε βοήθειαν παρὰ ταρτάρων βασιλέως.

Ὁ βασιλεὺς εἰσῆκουσε πρόθυμος τὴν παράκλησιν, καὶ ἐπελθὼν ἐδίωξε τοὺς ἀποστάτας ὠφελθῆεις ὅμως ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀνέτρεψε τὸν ἐπικαλεσάμενον τὴν βοήθειάν του, καὶ ἀνηγόρευσε αὐτοκράτορα τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ υἱὸν Σουν-Τσέ.

Ἐκτοτε ἡ ταρταρικὴ ἀρχὴ ἀντικατέστησε τὴν κινεζικὴν, καὶ αὐτοκράτορες μαντσουοὶ κατέλαβον τὸν θρόνον.

Καὶ συνεχωνεύθησαν μὲν κατ' ὀλίγον, ἰδίως εἰς τὰ κατώτερα τοῦ λαοῦ στρώματα, αἱ δύο φυλαὶ, ἀλλὰ παρὰ ταῖς πλουσίας οἰκογενεαῖς τοῦ βορρᾶ ὁ μεταξὺ Κινέζων καὶ Ταρτάρων χωρισμὸς διετηρήθη αὐστηρότερον, ὁ δὲ τύπος ἐκατέρων διακρίνεται καὶ σήμερον ἔτι, πρὸ πάντων κατὰ τὰς βορείας τοῦ κράτους ἐπαρχίας, ὅπου ἐσκήνωσαν οἱ ἀδιάλλακτοι, οἱ πιστοὶ διαμεινάντες εἰς τὴν ἐκπεσοῦσαν δυναστείαν.

Εἰς τούτων ἦτο καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Κιν-Φό, μὴ διαψεύσας τὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, ἦτις ἠρνήθη νὰ συνδιαλλαγῆ πρὸς τοὺς Ταρτάρους. Ἦθελε δὲ πρόθυμος μετάσχει πάσης ἐνεργείας, ἂν, καὶ μετὰ τριακοσία ἡδη ἔτη, ἠγείρετο ἐπαναστάσις τις κατὰ τῆς κρατούσης δυναστείας.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Κιν-Φό συνεμερίζετο ἐντελῶς τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ δοξασίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1866 ἐβασίλευεν ἔτι ὁ αὐτοκράτωρ Σιεν-Φόγγ, αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐκήρυξε τὸν κατὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας πόλεμον, περατωθέντα διὰ τῆς ἐν Πεκίνοῦ συνθήκης τὴν 25 Ὀκτωβρίου τοῦ εἰρημένου ἔτους.

Πρὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως ταύτης φοβερὰ ἐπαναστάσις ἠπειλεῖ ἡδη τὴν βασιλεύουσαν δυναστείαν. Οἱ Τσάγγ-Μάο ἢ Τάϊ-Πίγγ, οἱ ἀμακρόκομοι

ἐπαναστάται» εἶχον καταλάβει ἐν ἔτει 1853 τὸ Νάν-Κίγγ καὶ τὸ Σάγγ-Χαΐ ἐν ἔτει 1855. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Σιεν-Φόγγ, ὁ νεαρὸς αὐτοῦ υἱὸς διὰ μεγάλων ἀγῶνων κατώρθωσε ν' ἀποκρούσῃ τοὺς Τάϊ-Πίγγ.

Χωρὶς τοῦ ἀντιβασιλέως Λί, τοῦ πρίγκηπος Κόγγ καὶ ἰδίας τοῦ ἀγγιλον συνταγματάρχου Γόρδων, δὲν θὰ κατώρθωνεν ἴσως νὰ σώσῃ τὸν θρόνον του.

Διότι οἱ Τάϊ-Πίγγ, ἄσπονδοὶ τῶν Ταρτάρων ἐχθροὶ, καὶ ἰσχυρότατα πρὸς ἐπανάστασιν συνταταγμένοι, ἐπεζήτουν τὴν ἀντικατάστασιν τῆς δυναστείας τῶν Τσιγγ διὰ τῆς δυναστείας τῶν Βάγγ. Ἀπετέλου δὲ τέσσαρα διακεκριμένα σώματα· τὸ μὲν πρῶτον, σημαίαν ἔχον μελανὴν, ἀποστολὴν εἶχε τὸν φόνον· τὸ δὲ δευτέρον, ἐρυθρὰν ἔχον τὴν σημαίαν του, προορισμὸν εἶχε νὰ πυρπολῆ· τὸ τρίτον, μὲ κιτρινὴν σημαίαν, σκοπὸν εἶχε τὴν λαφυραγωγίαν· καὶ τὸ τέταρτον τέλος, σημαίαν ἔχον λευκὴν, ἦτο ἐπιτετραμμένον τὴν ἐπισίτισιν τῶν ἄλλων.

Ἐν τῷ Κιάγγ-Σου ἐγένοντο σπουδαῖαι στρατιωτικαὶ ἐνέργειαι. Τὸ Σου-Τσέου καὶ τὸ Κιά-Χίγγ, πέντε λεύγας ἀπέχοντα τοῦ Σάγγ-Χαΐ, περιήλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ μετὰ πολλοὺς μόλις ἀγῶνας ἀνεκτίθησαν ὑπὸ τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων. Καὶ αὐτὸ τὸ Σάγγ-Χαΐ ἠπειλήθη καὶ προσεβλήθη μάλιστα τὴν 18 Αὐγούστου 1860, καθ' ἣν στιγμήν οἱ στρατηγοὶ Γράντ καὶ Μοντωβάν, διοικοῦντες τὸν ἀγγλογαλλικὸν στρατὸν, ἔκανον βόλουν τὰ φρούρια τοῦ Πέϊ-Χό.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὁ Τσουγγ-Χέου, πατὴρ τοῦ Κιν-Φό, κατόκει πλησίον τοῦ Σάγγ-Χαΐ, οὐχὶ μακρὰν τῆς μεγαλοπρεποῦς γεφύρας, δι' ἧς οἱ Κινέζοι μηχανικοὶ εἶχον ζεύξει τὸν ποταμὸν Σου-Τσέου. Δὲν τὸν δυσηρέστησε δὲ βεβαίως ἡ ἐπανάστασις ἐκεῖνη τῶν Τάϊ-Πίγγ, ἀφοῦ ἀπηθύνετο κυρίως κατὰ τῆς ταρταρικῆς δυναστείας.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε τὴν ἐσπέραν τῆς 18 Αὐγούστου, μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν ἐπαναστατῶν πέραν τοῦ Σάγγ-Χαΐ, ἡ θύρα τῆς κατοικίας τοῦ Τσουγγ-Χέου ἠνεώχθη βιαίως.

Φυγὰς τις, καταθρόσας νὰ διαφύγῃ τοὺς διώκτας του, ἦλθε κ' ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Τσουγγ-Χέου. Οὐδὲν πλέον εἶχεν ὄπλον ὁ δυστυχὴς πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, καὶ οὐδεμίαν εἶχε σωτηρίαν ἐλπίδα, ἂν ἐκεῖνος παρ' οὐ ἐζήτηι ἄσυλον παρέδιδεν αὐτὸν εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς στρατιώτας.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ τοῦ Κιν-Φό δὲν ἠδύνατο νὰ προδώσῃ ἕνα Τάϊ-Πίγγ, εἰς τὴν οἰκίαν του καταφυγόντα.

Ἐκλείσει λοιπὸν τὴν θύραν καὶ τῷ εἶπε·

— Δὲν θέλω νὰ μάθω, τοῦδὲ θὰ μάθω ποτὲ ποῖος εἶσαι, τί ἔκαμες, πῶθεν ἔρχεσαι! Εἶσαι ξέ-

νος μου, και επομένως, δι' αὐτὸ και μόνον, ἀσφαλῆς εἰς τὸν οἶκόν μου.

Ἐφυγὰς ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. . . ἀλλὰ μόλις εἶχε τὴν δύναμιν.

— Τὸ ὄνομά σου ; ἠρώτησεν ὁ Τσουγγ-Χέου.

— Βάγγ!

Ἦτο δ' ἀληθῶς ὁ Βάγγ, σωθεὶς διὰ τῆς γενναιότητος τοῦ Τσουγγ-Χέου, γενναιότητος ἣτις ἠδύνατο νὰ στερήσῃ αὐτὸν τῆς ζωῆς, ἀν ἐγενεῖτο ὑποψία ὅτι ὁ οἶκος του ὑπῆρξεν ἄσυλον ἐπαναστάτου. Ἀλλ' ὁ Τσουγγ-Χέου ἦν ἐκ τῶν ἀρχαϊκῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, δι' οὓς πᾶς ξένος εἶνε ἱερός.

Μετὰ τινα ἔτη ἡ ἐξέγερσις τῶν ἐπαναστατῶν εἶχεν ὀριστικῶς κατασταλῆ, κατὰ δὲ τὸ 1864 ὁ αὐτοκράτωρ Τάϊ-Πίγγ, πολιορκηθεὶς ἐντὸς τοῦ Νάν-Κίγγ, ἀπέθνησκεν ἐκ δηλητηρίου, ἵνα μὴ πέσῃ ζῶν εἰς χεῖρας τῶν αὐτοκρατορικῶν.

Ἐ Βάγγ ἔμεινεν ἔκτοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐεργέτου του, και οὐδέποτε τοῦ ἐξῆτήθη λόγος τοῦ παρελθόντος του. Οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ τὸν ἠρώτησεν, ἴσως διότι ἐφοβοῦντο και νὰ τὸ μάθωσιν. Αἱ ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν διαπραχθεῖσαι ὀμότητες ἦσαν, ὡς ἐλέγετο, φοβεραὶ. Ἐπὶ τίνα σημαίαν εἶχεν ἄρᾳ γε στρατεύσει ὁ Βάγγ ; ὑπὸ τὴν κιτρινήν, τὴν ἐρυθράν, τὴν μελανήν, ἢ τὴν λευκὴν ; Καλλίτερον ὅπως δήποτε ἦτο νὰ μένῃ τοῦτο ἄγνωστον, και νὰ διατηρῆται τούναντίον ἡ πλάνη, ὅτι ἀπετέλει μέρος τοῦ τροφοδοτικῆς σώματος.

Οὕτως ὁ Βάγγ, κατευχαραστημένος ἄλλως διὰ τὴν τύχην του, ἔμεινε σύσσιτος τοῦ φιλοξένου ἐκείνου οἴκου. Μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Τσουγγ-Χέου, ὁ υἱὸς του οὐδὲ κἂν διελογίσθη νὰ τὸν ἀποχωρισθῆ, τοσοῦτον εἶχε συνειθίσει τὴν συναστροφὴν τοῦ ἐρασιμίου ἀνδρός.

Ἀληθῶς ὅμως, καθ' ὃν χρόνον ἀρχεται ἡ ἡμετέρα ἱστορία, τίς ἤθελεν ἀναγνωρίσει ἀρχαῖον Τάϊ-Πίγγ—φονεὰ δηλαδή, ἡ λαφυραγωγὸν ἢ ἐμπρηστὴν—ὑπὸ τὸν πέντε και πεντηκονταετῆ ἐκείνον φιλόσοφον, τὸν διοπτροφόρον ἠθικολόγον, τὸν κινεζικώτατον ἀληθῶς Κινέζον, μὲ τὸν παροικιακὸν αὐτοῦ μύστακα και τὰ πρὸς τοὺς κροτάφους ἀνασσευμένα ὄμματα ;

Μακρὰν φέρων και ἀμαυρὰν τὸ χρῶμα ἐσήθη, τὴν ζῶνην ἔχων ἀνιούσαν πρὸς τὸ στήθος—ἐνεκα προκυπτούσης ἤδη εὐσαρκίας—και τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του συμφωνώτατον πρὸς τὸ αὐτοκρατορικὸν διάταγμα, τουτέστι πῖλον ἐκ μηλωτῆς, οὗτινος ὁ γῦρος περιεκύκλου σκουῶρον, ὅθεν κατέπιπτον κόρυμβοι πορφυροῖ—ἐφαίνετο ἀγαθὸς τις καθηγητῆς φιλοσοφίας, εἰς τῶν σοφῶν ἐκείνων, οὔτινες ἔχουσι πρόχειρον τὴν χρῆσιν τῶν ὀγδοήκοντα χιλιάδων χαρακτήρων τῆς κινεζικῆς γραφῆς, λόγιός τις τῆς ἀνωτέρας διαλέκτου, ἀριστεὺς διδασκαρικῶν ἐξετάσεων, δι-

καίωμα ἔχων νὰ διέρχεται ὑπὸ τὴν μεγάλην τοῦ Πεκίνου πύλην, ἣτις προώρισται ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ.

Τίς οἶδεν ὅμως ; Ἴσως, λησμονῶν φρικῶδες παρελθόν, ὁ ἐπαναστάτης εἶχε βελτιωθῆ ἐκ τῆς συγχρωτίσεως τοῦ ἀγαθοῦ Τσουγγ-Χέου, τραπεῖς ἀνεπαισθήτως τὴν ὁδὸν τῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας.

Ἐκ τούτων πάντων ἐξηγεῖται, πῶς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Κιν-Φὸ και ὁ Βάγγ, οὔτινες οὐδέποτε ἀπεχωρίζοντο, ἦσαν ὁμοῦ ἐν Καντῶνι, και πῶς, μετὰ τὸ ἀποχαιρετιστικὸν ἐκεῖνο γεῦμα, ἐβάδιζον ἀμφότερον παρὰ τὴν προκυμαίαν, ἀναζητοῦντες τὸ ἀτμοκίνητον, ὅπερ ἔμελλε νὰ μεταφέρῃ αὐτοὺς ταχέως εἰς Σάγγ-Χάι.

Ἐ Κιν-Φὸ ἔβαινε σιωπηλὸς και πῶς περιφροντις· ὁ δὲ Βάγγ, ἀριστερᾶ βλέπων και δεξιᾶ, φιλοσοφῶν περὶ σελήνης και ἀστέρων, διήρχετο μειδιῶν ὑπὸ τὴν πύλην τῆς «Αἰωνίας ἀγνότητος», ἣτις δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀρκετὰ ὑψηλὴ διὰ τὸ ἀνάστημά του, ὑπὸ τὴν πύλην τῆς «Αἰωνίας Χαράς», ἣς αἱ πτωχαὶ τῷ ἐφαίνοντο ἀναπεπταμέναι ἐνώπιον τῆς ἰδίας του ζωῆς, και εἶδε τέλος βυθιζομένους εἰς τὸ σκότος τοὺς πύργους τῆς Παγόδας τῶν Πεντακοσίων θεοτήτων.

Τὸ ἀτμόπλοιον Πέρμα ὤρμει ἐνώπιόν των, ὑπὸ ἀτμὸν εὐρισκόμενον. Ἐ Κιν-Φὸ και ὁ Βάγγ ἐγκατεστάθησαν ἐντὸς τῶν δύο κοιτωνίσκων, οὔτινες εἶχον προκαταληφθῆ δι' αὐτοὺς. Τὸ ταχὺ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ τῶν Μαργαριτῶν, ὅπερ παρᾶσφει καθ' ἐκάστην μετὰ τῆς ἰλύος τῶν ὀχθῶν του και πτώματα καταδίκων, μετέδωκε μεγίστην ταχύτητα εἰς τὸ ἀτμοκίνητον. Τὸ σκάφος διέπλευσεν οὕτως ὡς βέλος τὰ τῆδος κακείσε ὑπὸ τῶν γαλλικῶν τηλεβόλων ἀφεθέντα ἐρεπίπια, παρέπλευσε τὴν ἐννεώροφον παγόδαν τοῦ Ἀφ-Ουαί, και τὴν καμπὴν τοῦ Ζαρδαῦν, ἐγγὺς τῆς Βαμπόα, ὅπου ὀρμοῦσι τὰ μέγιστα τῶν πλοίων, και παρήλθεν ἐν μέσῳ τῶν νησιδρίων και τῶν ἐκ βαμβοκαλάμων φραγμῶν τῶν δύο ὀχθῶν.

Τὰ ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιόμετρα, ἦτοι τὰ τριακόσια ἐβδομηκονταπέντε «λί», ἅτινα χωρίζουσι τὴν Καντῶνα ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ, διηλύθησαν ἐντὸς τῆς νυκτός. Κατὰ δὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἡ Πέρμα ὑπερέβαινε τὸ «Στόμα τῆς τίγρεως» και τὰς δύο αὐτοῦ θινῶδεις σύρτεις. Ἐ τῆς Βικτωρίας κορυφῆ ἐπὶ τῆς νήσου Χόγγ-Κόγγ, ὑψηλὴ χιλίους ὀκτακοσίους εἰκοσιπέντε πόδας, ἐπεφάνη πρὸς στιγμὴν διὰ τῆς πρωϊνῆς ὀμίχλης, και μετ' αἰσιώτατον τέλος διάπλου ὁ Κιν-Φὸ και ὁ φιλόσοφος, διασχίζοντες τὰ κιτρινωπὰ ὕδατα τοῦ Κουανὸυ ποταμοῦ, ἀπεβιβάζοντο εἰς Σάγγ-Χάι, ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς ἐπαρχίας τοῦ Κιάγγ-Νάν.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ἐ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου ἀνέρχεται εἰς 3,577,000, ὁ δὲ τῶν Παρισίων εἰς 1,988,000.